

I

ȚĂRMUL BORLIENULUI

Valurile scăldau plaja, se retrăgeau, apoi reveneau.

La mică distanță spre largul mării, cortegiul talazurilor era întrerupt de o masă stâncoasă acoperită de vegetație care delimita adâncurile de apele puțin adânci. Cândva, stânca făcuse parte dintr-un munte aflat mult în interiorul uscatului, până când erupțiile vulcanice o azvârliseră în golf.

Stânca avea de-acum un nume. Era cunoscută ca Stânca Linien. Golful și locul acela erau numite Gravabagalinien, după numele stâncii. Dincolo de ea se întindea albastrul strălucitor al Mării Vulturilor. Valurile care stropeau țărmul erau tulburate de nisipul strâns, înainte de a se împrăștia în vârtejuri de spumă albă, ce urcau în fugă panta, doar pentru a se scurge cu voluptate pe plajă.

După ce tălăzuiau în jurul bastionului Stâncii Linien, valurile se întâlneau pe plajă în unghiuri diferite, răbufnind cu putere, pentru a se învolbura în jurul unui tron aurit pe care tocmai îl așezau pe nisip patru fagori. În vârtoare se cufundară cele zece degete trandafirii ale picioarelor reginei Borlienului.

Ancipitalii cu carnea retezată stăteau nemișcați. Fără altceva decât o tresărire de ureche, lăsau talazurile albe ca laptele să le înspumeze picioarele, oricât de mult se temeau de apă. Deși își purtaseră povara regală aproape un kilometru de la Palatul Gravabagalinien, nu dădeau niciun

semn de oboseală. Cu toate că era arșiță, nu arătau nici urmă de disconfort. Însă nici vreo urmă de interes când regina păși goală de pe tron către mare.

În urma fagorilor, pe nisipul uscat, majordomul palatului supraveghea doi sclavi umani ocupați să înalțe un cort, pe care-l umpleau cu sclipitoare covoare madiș.

Vălurelele se gudurau în jurul gleznelor reginei Myrden-Ingala. „Regina reginelor“, așa o numea țărănimea din Borlien. Alături pășeau fiica ei și a regelui, prințesa Tatro, și unii dintre însoțitorii permanenți ai reginei.

Prințesa țipa entuziasmată și țopăia de zor. La vârsta de doi ani și trei zecimi, privea marea ca pe un prieten gigant, fără minte.

— Oh, uită-te la valul ăsta care vine, mami! Cel mai mare val până acum. Și după el... uite-l că vine... ooh! Un monstru, înalt până la cer. Oh, se fac așa de mari! Tot mai mari, mamă, *uite!* Privește acum la ăsta! Uite, o să se spargă și... ooh, vine altul, de-a dreptul uriaș! Uite, uite, mamă!

Regina dădu din cap aprobator văzând cât de încântată era fiica ei de valurile liniștite și ridică ochii către depărtări. Nori de culoarea ardeziei se adunau la orizont, înspre sud, vestitori ai apropierii anotimpului musonic. Apele adânci aveau reflexe pentru care „albastru“ nu era o descriere potrivită. Regina zărea în ele azuriu, acvamarin, turcoaz și verde-albăstrui. Pe deget purta un inel pe care i-l vânduse un negustor din Oldorando, cu o piatră – unică și de proveniență necunoscută – care imita culorile din zori ale mării. Își simțea viața, și viața copilului ei, fiind, față de întreaga existență, la fel cum era piatra față de ocean.

Din acest rezervor al vieții se iveau valurile care o încântau pe Tatro. Pentru fetiță, fiecare val era un eveniment aparte, trăit fără nicio legătură cu ceea ce fusese și ceea ce urma să vină. Fiecare val era unicul val. Tatro zăbovea încă în prezentul etern al copilăriei.

Pentru regină, valurile reprezentau o activitate continuă, nu doar a oceanului, ci și a mersului lumii. Includea aici respingerea soțului ei, armatele aflate în marș dincolo de orizont, arșița tot mai mare și pânza de corabie pe care spera în fiecare zi s-o zărească la orizont. Nu putea scăpa de niciunul dintre aceste lucruri. Trecut și viitor erau cuprinse în prezentul ei primejdios.

Strigându-i la revedere lui Tatro, o luă la fugă și se cufundă în apă. Se despărți de mica siluetă șovăitoare în apele puțin adânci pentru a îmbrățișa oceanul. Inelul îi străluci pe deget când mâinile despicară suprafața și porni înnot.

Apa aluneca suav pe membrele ei, răcorindu-le cu voluptate. Simțea energiile oceanului. Un șir de brizanți albi, undeva în față, indicau hotarul dintre apele golfului și marea propriu-zisă, unde curgea către vest marele curent care separa continentul torid Campannlat de frigurosul Hespagorat, apoi cuprindea lumea. MyrdemInggala nu înota niciodată mai departe de linia aceea decât dacă prietenii erau alături de ea.

Prietenii tocmai soseau, ademeniți de puternica ei feminitate. Înotau în apropiere. Regina se scufundă împreună cu ei în timp ce vorbeau în limbajul lor orchestral, care încă-i era străin. O avertizau că ceva – o neplăcere – era pe cale să se întâmple. Avea să iasă din mare, domeniul ei.

Exilul o adusese în acest loc uitat de lume din sudul extrem al Borlienului, Gravabagalinien, străvechiul Grava-bagalinien, bântuit de fantomele unei armate care pierise aici cu multă vreme în urmă. Era domeniul ei restrâns. Și totuși descoperise un alt domeniu, în mare. Descoperirea fusese întâmplătoare și data din ziua în care intrase în mare în perioada menstruației. Mirosul ei în apă îi atrăsese pe prieteni. Deveniseră însoțitorii de fiecare zi, o consolare pentru tot ceea ce pierduse și pentru tot ceea ce o amenința.

Înconjurată de creaturi, MyrdemInggala pluti pe spate, cu părțile delicate expuse la arșița lui Batalix. Apa îi susura în urechi. Avea sâni mici, cu sfârcuri de culoarea scorțișoarei, buze groase, talie îngustă. Soarele îi sclipea pe piele. Însoțitorii umani se hârjoneau prin preajmă. Unii înotau aproape de Stânca Linien, alții alergau de-a lungul plajei; cu toții o foloseau pe regină, fără să-și dea seama, ca punct de referință. Strigătele lor se luau la întrecere cu plesnetul valurilor.

Mai departe în susul plajei, dincolo de algele aruncate la mal de valuri, se înălța palatul alb și auriu Gravabagalinien, locuința în care era exilată acum regina, așteptându-și divorțul – sau asasinarea. Pentru înotători, arăta ca o jucărie pictată.

Fagorii stăteau nemișcați pe plajă, în picioare. În largul mării, o corabie cu pânze plutea imobilă. Norii dinspre sud nu păreau să se miște. Totul era în așteptare.

Dar timpul se scurgea. Ziua-obscură trecea greu – nicio persoană sus-pusă nu s-ar fi aventurat în aer liber la aceste latitudini când ambii sori se aflau pe cer. Și, pe măsură ce ziua-obscură se apropia de sfârșit, norii deveneau tot mai amenințători, corabia se deplasa pieziș către est, îndreptându-se către portul Ottassol.

La timpul convenit, valurile aduseră cu ele un cadavru uman. Aceasta era neplăcerea despre care avertizaseră prietenii. La vederea trupului, scoaseră țipete de dezgust.

Corpul se apropie legănându-se pe după colțul Stâncii Linien ca și cum poseda încă viață și voință, dar sfârși prin a fi aruncat într-un loc puțin adânc. Acolo rămase întins, nepăsător, cu fața în jos. O pasăre marină îi ateriză pe umăr.

MyrdemInggala zări sclipirea albă și, curioasă, înotă spre ea. Una dintre doamnele de la Curte se afla deja acolo, privind plină de oroare la straniu pește. Părul negru și des era țepos din cauza apei sărate. Un braț era înfășurat în

jurul gâtului și părea rupt. Soarele usca deja carnea zbârcită când umbra reginei poposi deasupra cadavrului.

Trupul era umflat și începuse să se descompună. Mici creveți se repezeau să se hrănească dintr-un genunchi rupt. Doamna de la Curte întinse un picior și întoarse cadavrul, care rămase pe spate, duhnind.

O mulțime de pești-gunoieri dând din coadă se prinseră de față, devorând plini de zel gura și orbitele. Nici măcar privirea arzătoare a lui Batalix nu reuși să le întrerupă ospățul.

Regina se răsuci cu agilitate când auzi apropiindu-se lipăitul unor picioare mici. O prinse pe Tatro și o săltă deasupra capului, o sărută, îi zâmbi cu căldură ca s-o liniștească, apoi, luând-o la fugă pe plajă, își chemă majordomul.

— ScufBar! Ia chestia asta de pe plajă. Pune să fie îngropată cât mai curând posibil. În afara vechilor ziduri.

Servitorul se ridică din umbra cortului, scuturându-și nisipul de pe charfrul.

— Imediat, doamnă, răspunse el.

*

Mai târziu în cursul zilei, regina, împinsă de temeri, se gândi la o metodă mai bună de a scăpa de cadavru.

— Du-l la un om pe care-l cunosc eu în Ottassol, îi ordonă micului majordom, fixându-l serioasă cu privirea. E un om care cumpără cadavre. O să-ți dau și o scrisoare, dar nu pentru anatomist. Nu trebuie să-i spui anatomistului de unde vii, pricepi?

— Cine-i omul ăsta, doamnă?

ScufBar era imaginea vie a reticenței.

— Se numește CaraBansity. Nu trebuie să-i pomenești numele meu. Are o reputație de om viclean.

Se străduia să-și ascundă tulburarea față de servitori, gândindu-se prea puțin că va veni vremea când onoarea ei avea să se afle în mâinile lui CaraBansity.

Dedesubtul palatului de lemn scârțâitor se întindea, sub formă de fagure, un șir de beciuri răcoroase. Unele erau pline cu grămezi de blocuri de gheață care fuseseră tăiate dintr-un ghețar din îndepărtatul Hespagorat. După apusul ambilor sori, majordomul ScufBar coborî printre blocurile de gheață, purtând deasupra capului un felinar cu seu de balenă. După el venea un băiețel sclav, agățat de poalele charfrulului majordomului, ca să fie mai sigur. Ca mijloc de autoapărare într-o viață de corvoadă, ScufBar căpătase un piept scobit, umeri căzuți și un pântece rotund, ca pentru a-și susține insignifianța și pentru a evita alte îndatoriri. De data aceasta, apărarea nu funcționase. Regina avea o misiune pentru el.

Își puse mănuși din piele și un șorț tot din piele. Trăgând deoparte rogojina, îi dădu băiatului felinarul și apucă o secure pentru gheață. Din două lovituri, desprinse unul dintre blocuri de cel de alături.

Cu blocul în brațe, icnind ca să-l convingă pe băiat de greutatea lui, își croi încet drum în sus pe scări și avu grijă ca sclavul să încuie ușa în urma lui. Fu întâmpinat de câțiva câini enormi, care colindau coridoarele întunecoase. Cunoscându-l pe ScufBar, aceștia nu lătrară.

Își continuă drumul printr-o ușă dosnică, pășind până sub cerul liber. Ciuli urechea ca să-l audă pe băiatul sclav cum trage bine zăvorul din interior. Abia atunci porni de-a curmezișul curții.

Stelele licăreau deasupra și din când în când se zărea câte o pâlpâire violetă a unei aurore, care îi lumina calea pe sub o arcadă de lemn până la grajduri. Izul de bălgar de zenel îi pătrundea în nări.

Un grăjdar aştepta dârdâind în semiîntuneric. Toţi erau nervoşi în Gravabagalinien după lăsarea nopţii, pentru că era momentul în care, se zicea, mărşăluiau soldaţii din armata moartă în căutare de sol-armonice favorabile. Câţiva zeneli cafenii se foiau în întuneric.

— Zenelul meu e pregătit, băiete?

— Da.

Grăjdarul pregătise un zenel de povară pentru călătoria lui ScufBar. Pe spinarea animalului fusese fixat un coş lung din răchită, folosit pentru transportul bunurilor care necesitau gheaţă pentru a se păstra proaspete. Cu un ultim mormăit, ScufBar făcu blocul de gheaţă să alunece în ladă, peste un strat de rumeguş.

— Şi acum, dă-mi o mână de ajutor la cadavrul ăsta, băiete, şi nu face nazuri.

Trupul aruncat de valuri în golf zăcea într-un colţ al grajdului, într-o băltoacă de apă de mare. Cei doi îl traseră lângă zenel, îl urcară în coş şi-l aranjară deasupra gheţii. Cu o oarecare uşurare, închiseră şi apoi legară capacul.

— Al naibii de rece chestia asta, comentă rândaşul, ştergându-şi mâinile de charfrul.

— Puţini se gândesc cu plăcere la un cadavru uman, comentă ScufBar scoţându-şi mănuşile şi şorţul. Din fericire, deuteroscopistul din Ottassol face parte dintre ei.

Mână zenelul afară din grajd, pe lângă gărzile palatului, ale căror chipuri mustăcioase se iţeau nervoase dintr-o baracă din apropierea meterezelor. Regele îi dăduse reginei sale părăsite, ca s-o apere, numai pe cei bătrâni sau nedemni de încredere. ScufBar era agitat şi nu înceta să privească în jur. Chiar şi vuietul îndepărtat al mării îl neliniştea. Odată ajuns în afara palatului, se opri, trase aer în piept şi se uită în urmă.

Conturul masiv al palatului se înălţa în linii frânte pe fundalul bolţii înstelate. Doar într-un singur loc, o lumină

străpungea întunericul. Acolo putea fi distinsă o siluetă de femeie, stând pe balcon și privind către interiorul uscatului. ScufBar dădu din cap, se întoarse către drumul de pe coastă și trase capul zenelului către răsărit, în direcția Ottassolului.

Regina MyrdemInggala își chemase majordomul mai devreme. Deși femeie religioasă, era chinată de superstiții, iar descoperirea corpului din apă o neliniștea. Avea tendința să considere întâmplarea ca pe o prevestire a propriei morți iminente.

Îi dădu prințesei TatromanAdala un sărut de noapte bună și se retrase ca să se roage. În seara asta, Akhanaba nu avea de oferit nicio mângâiere, deși ea pusese la cale un plan simplu, cu ajutorul căruia cadavrul putea fi bine folosit în interes propriu.

Se temea de ceea ce le-ar fi putut face regele ei și fiicei sale. Nu se putea apăra de mânia lui și înțelegea limpede că, atât timp cât trăia, popularitatea de care se bucura făcea ca regina să fie o amenințare pentru soțul ei. Exista cineva care ar fi protejat-o, un tânăr general; lui îi trimisese o scrisoare, dar el lupta în Războaiele Apusene și nu-i răspunsese.

Acum trimitea încă un mesaj, îndreptat lui ScufBar. La Ottassol, la o sută șaiszeci de kilometri depărtare, urma să sosească, în scurtă vreme, unul dintre trimișii Sfântului Imperiu Pannovalan, împreună cu soțul ei. Numele solului era Alam Esomberr și aducea cu el un act de divorț pe care regina trebuia să-l semneze. Gândul la această împrejurare o făcea să tremure.

Prin intermediul misivei menite să ajungă la Alam Esomberr, MyrdemInggala cerea protecție față de soțul ei. În vreme ce un mesager obișnuit ar fi fost oprit de patrurile regelui, un omuleț amărât cu un animal de povară avea să

treacă neobservat. Niciunul dintre cei care ar fi cercetat corpul nu s-ar fi gândit să caute o scrisoare.

Scrisoarea nu-i era adresată trimisului Esomberr, ci Sfântului C'Sarr însuși, care avea motive să nu-l placă pe rege și avea să-i ofere cu siguranță protecție unei regine cucernice aflate la necaz.

MyrdemInggala stătea desculță pe balcon, cu ochii ațintiți în noapte. Râse în sinea ei de felul în care-și punea încrederea într-o scrisoare, când lumea întreagă putea fi pe cale să ia foc. Privirea i se îndreptă către nord. Acolo ardea cometa lui YarapRombry; pentru unii un simbol al distrugerii, pentru alții al salvării. Se auzi chemarea unei păsări de noapte. Regina ascultă țipătul chiar și după ce se stinse, la fel cum cineva urmărește un cuțit care cade în apă limpede fără a-l putea recupera.

Când se asigură că majordomul pornise la drum, regina se întoarse pe sofa, trase perdelele de mătase în jurul acesteia și se întinse cu ochii deschiși.

*

Prin penumbra deasă, praful de pe drumul de coastă părea alb. ScufBar își târa picioarele alături de povara lui, privind neliniștit în jur. Și totuși, tresări când o siluetă se materializă din întuneric și-i strigă să se oprească.

Bărbatul era înarmat și avea ținută militară. Era unul dintre oamenii regelui JandolAnganol, plătit să-i supravegheze pe toți cei care veneau sau plecau cu treburile reginei. Adulmecă lada. ScufBar îi spuse că avea de gând să vândă cadavrul.

— Așadar, chiar atât de săracă e regina? întrebă paznicul și-l lăsă să-și vadă de drum.

ScufBar merse mai departe fără oprire, atent la alte sunete în afară de scârțâitul lăzii. De-a lungul coastei acționau

contrabandiști, dar și alții mai răi decât aceștia. Borlienul era implicat în Războaiele Apusene împotriva Randonanului și a Kacelui, iar zonele sale rurale erau deseori năpăstuite de bande de soldați, de năvălitori sau de dezertori.

După două ore de mers, ScufBar mână zenelul sub un arbore care-și întindea ramurile deasupra drumului. Poteca urca abrupt în față, unde se întâlnea cu drumul sudic principal care ducea de la Ottassol către apus, tocmai până la hotarul cu Randonan.

Ar fi avut nevoie de toate cele douăzeci și cinci de ore ale zilei ca să ajungă la Ottassol, dar erau metode mai ușoare de a face călătoria decât să te târăști pe lângă un zenel încărcat cu poveri.

După ce-și legă animalul de copac, ScufBar se cățăără pe o creangă groasă, cu intenția de a aștepta, însă ațipi.

Când îl trezi huruitul unei căruțe care se apropia, se lăsă să alunece la pământ și așteaptă ghemuit la marginea drumului. Aurora care licărea deasupra îl ajută să-l deslușească pe călător. Fluieră, se auzi un fluierat de răspuns, iar căruța se opri alene.

Proprietarul căruței era un vechi prieten din aceeași parte a Borlienului ca ScufBar, pe nume FloerCrow. În fiecare săptămână din vara Anului Mic, transporta la piață produse agricole de la fermele din partea locului. FloerCrow nu era prea prietenos, dar era gata să-l ducă pe ScufBar la Ottassol pentru avantajul de a avea un animal în plus care să mai treacă între hulube din când în când.

Căruța se opri atât cât să fie legat zenelul în spate și cât să urce ScufBar. FloerCrow pocni din bici, iar vehicului porni huruind, tras de un zenel cafeniu.

În ciuda nopții călduroase, FloerCrow purta o pălărie cu boruri late și o pelerină groasă. La șold îi atârna o sabie într-o teacă din fier. Încărcătura cuprindea patru purceluși negri, curmale, fructe guing-guing și o grămadă de legume.

Purcelușii se legănau neajutorați în plase atârinate de căruță. ScufBar se rezemă de spătarul de scânduri și adormi cu tichia trasă pe ochi.

Se trezi când roțile se mișcau cu greutate prin făgașele uscate. Zorii făceau stelele să pălească în timp ce Freyr se pregătea să răsară. Se simțea o adiere care aducea cu ea mirosurile viețuirii umane.

Deși era încă întuneric, țăranii se îndreptau către câmp. Se mișcau tăcuți, ca niște spectre, uneltele pe care le duceau scoțând din când în când câte un clinchet. Pasul statornic și capetele aplecate spre pământ aminteau de istovirea cu care străbătuseră drumul spre casă în seara dinainte. Bărbați, femei, tineri, bătrâni, țăranii înaintau la înălțimi diferite, unii mai sus de nivelul drumului, alții mai jos. Peisajul, așa cum se dezvăluia încetul cu încetul, era alcătuit din creste, pante și pereți, toate de un maroniu-stins, la fel ca zenelii. Țăranii erau locuitorii marii câmpii de loess care forma partea central-sudică a continentului ecuatorial Campannlat. Ducea către nord, aproape până la hotarul cu Oldorando, și către răsărit până la râul Takissa, unde se afla Ottassol. Solul argilos fusese săpat de nenumărați lucrători vreme de mulți ani. Se construiseră faleze, terase și diguri, pentru a fi continuu distruse sau reconstruite de generațiile succesive. Chiar în vremuri de secetă, precum aceasta, loessul trebuia lucrat de către aceia a căror soartă era să cultive până și în gunoi.

— Ho! exclamă FloerCrow când căruța intră huruind într-un sat de pe marginea drumului.

Pereți groși de loess apărau îngrămădirea de sălașe împotriva jefuitorilor. Poarta se rupsese și se năruise în timpul musonului din anul precedent și nu fusese reparată. Deși bezna era încă adâncă, la ferestre nu se zăreau lumini. Găini și găște ciuguleau sub pereții de lut peticiți, pe care

erau pictate simboluri religioase menite să protejeze împotriva răului.

Singura lumină vizibilă venea dinspre cuptorul care ardea lângă poartă. Bătrânul negustor care supraveghea focul nu avea nevoie să-și strige marfa; aceasta emana un miros care-și făcea singur reclamă. Era vânzător de gofre. Un șir neîntrerupt de țărani cumpărau de la el gofre ca să le mănânce în drum spre câmp.

FloerCrow îi dădu lui ScufBar un ghiont în coaste și arătă cu biciul către negustor. ScufBar pricepu aluzia. Coborî, înțepenit, și se duse să cumpere micul dejun. Gofrele ieșeau dintre fălcile dogoritoare ale cuptorului direct în mâinile clienților. FloerCrow o mănă pe-a lui cu lăcomie și se urcă în spatele căruței ca să doarmă. ScufBar schimbă zenelii, luă hățurile și puse din nou căruța în mișcare.

Ziua se scurgea încet. Alte vehicule se înghesuiau pe drum. Peisajul se schimba. Uneori, drumul trecea atât de mult sub nivelul solului, încât nu se zărea nimic în afară de pereții cafeunii ai câmpului. Alteori, calea mergea de-a lungul unui dig, și atunci se deschidea o perspectivă largă asupra terenurilor cultivate.

Câmpia se întindea în toate direcțiile, la fel de plată ca o masă, presărată cu siluete aplecate. Liniile drepte predominau. Câmpurile și terasele erau dreptunghiulare. Arborii creșteau în șiruri de-a lungul potecilor de acces. Râurile fuseseră deviate în canale; până și pânzele ambarcațiunilor de pe canale erau dreptunghiulare.

Oricare ar fi fost priveliștea, oricât de mare ar fi fost arșița – temperatura de azi depășea patruzeci de grade –, țăranii lucrau câtă vreme era lumină pe cer. Legumele, fructele și veronika, principalul produs destinat comerțului, trebuiau îngrijite. Spinările le rămâneau aplecate, indiferent dacă pe cer domnea un soare sau doi.

Freyr era nemilos de strălucitor, în contrast cu chipul roșu-închis al lui Batalix. Nimeni nu se îndoia care dintre cei doi era stăpânul cerurilor. Călătorii veniți din Oldorando, în apropierea ecuatorului, vorbeau despre păduri care izbucneau în flăcări la porunca lui Freyr. Mulți credeau că acesta avea să mistuie în scurtă vreme lumea, însă brazdele trebuiau săpate și apa făcută să picure pe culturile delicate.

Căruța se apropia de Ottassol. Satele nu mai erau vizibile. Se zăreau numai câmpuri, întinzându-se până la un orizont care se topea în miraje schimbătoare.

Drumul cobora în pantă până într-un șanț, mărginit pe ambele părți de pereți de pământ înalți de aproape zece metri. Satul se numea Mordec. Bărbații coborâra și legară zenelul, care moțai între hulube până când i se aduse apă. Micile animale în culori stinse dădeau semne de oboseală.

Tuneluri înguste intrau în pământ pe ambele părți ale drumului. Prin ele pătrundea lumina soarelui, retezată precis în formă dreptunghiulară. Cei doi ieșiră dintr-un tunel într-o curte în aer liber, mult sub nivelul solului.

Pe una dintre laturile curții se afla Carafa Plină, un han săpat în pământ. Interiorul, confortabil de răcoros, era luminat doar de reflexiile razelor care pârjoleau curtea. Pe partea opusă hanului erau mici locuințe, și ele scobite în loess. Fațadele gălbui erau înviorate de ghivece cu flori.

Satul se extindea printr-un labirint de pasaje subterane, deschizându-se din când în când în curți, multe dintre ele cu scări care duceau până la suprafață, unde lucrau cei mai mulți dintre locuitorii din Mordec. Acoperișurile caselor erau terenuri cultivate.

În timp ce mâncau ceva în grabă și beau vin, FloerCrow observă:

— Pute un pic.

— E mort de ceva vreme. Regina l-a găsit pe mal, aruncat de valuri. Aș zice c-a fost omorât în Ottassol, cel mai probabil, și azvârlit în mare de pe chei. Curentul trebuie să-l fi adus la Gravabagalinien.

În timp ce se întorceau la căruță, FloerCrow adăugă:

— E semn rău pentru regina reginelor, fără îndoială.

Coșul zăcea în spatele căruței, alături de legume. Din gheața care începuse să se topească, apa se prelinge și picura pe pământ, unde o spirală de praf iriza băltoaca formată. Muștele bâzâiau în jurul căruței.

Se urcară și porniră pe cei din urmă kilometri până la Ottassol.

— Dacă regele JandolAnganol vrea să scape de cineva, o s-o facă...

ScufBar fu șocat.

— Regina e foarte iubită. Are prieteni peste tot.

Pipăi scrisoarea din buzunarul interior și dădu din cap ca pentru sine: „Prieteni influenți.“

— Iar el o să se însoare în schimb cu o bucățică de fată de unsprezece ani.

— Unsprezece și cinci zecimi.

— Nu contează. E dezgustător.

— O, da, e dezgustător, chiar așa, încuviință ScufBar. Unsprezece și jumătate, închipuie-ți!

Plescăi din buze și fluieră.

Se uitară unul la altul și rânjiră.

Căruța își continuă, scârțâind, drumul spre Ottassol, iar muștele albastre se luară după ea.

*

Ottassol era marele oraș invizibil. În vremuri mai reci, câmpia îi susținuse clădirile; acum ele susțineau câmpia. Ottassol era un labirint subteran în care trăiau oameni și

fagori. Tot ceea ce rămăsese pe suprafața pârjolită erau drumuri și câmpuri, presărate cu găuri dreptunghiulare în pământ. Jos, în dreptunghiuri, erau curțile, înconjurată de fațadele caselor, care, altfel, nu aveau nicio configurație externă.

Ottassol consta din pământ și din opusul său, găuri în pământ, negativul și pozitivul solului, ca și cum fusese săpat de gurile unor viermi geometrici.

Orașul adăpostea șase sute nouăzeci și cinci de mii de oameni. Întinderea sa nu era vizibilă și rareori era apreciată chiar și de locuitori. Solul, clima și poziția geografică favorabile făcuseră ca portul să crească mai mult decât capitala Borlienului, Matrassyl. Așa că vizuinile se extinseseră, deseori la niveluri diferite, până când se opriseră la râul Takissa.

Prin subteran treceau coridoare pavate, unele destul de late ca să aibă loc două căruțe. ScufBar păși, mânându-și zenelul, de-a lungul unuia dintre ele. Se despărțise de FlowerCrow la o piață de la periferia orașului. Pe drum, trecătorii întorceau capul să se uite la el, strâmbând din nas din cauza mirosului care plutea în urma lui. Blocul de gheață de pe fundul coșului se topise aproape complet.

— Anatomistul și deuteroscopistul? întrebă pe cineva.
Bardol CaraBansity?

— La Curtea Gărzii.

Cerșetori de toate soiurile cereau de pomană lângă locașurile de cult, soldați răniți întorși din războaie, schilozi, bărbați și femei cu oribile cancere de piele. ScufBar îi ignoră pe toți. Păsări pecubea cântau din coliviile lor la fiecare colț și în fiecare curte. Ciripitul diferitelor specii de pecubea era destul de diferit pentru ca orbii să-l deosebească și să se orienteze.

ScufBar își croi drum prin labirint, merse câțiva pași prin Curtea Gărzii și ajunse la o ușă pe care se afla o inscripție cu numele Bardol CaraBansity. Sună clopoțelul.

Cineva trase zăvorul și ușa se deschise. În cadru apăru un fagor, îmbrăcat într-un veșmânt aspru de cânepă, care îl privi lipsit de expresie pe ScufBar și îl întrebă scurt:

— Ce vrei?

— Îl caut pe anatomist.

Legându-și zenelul de un stâlp de priponit, ScufBar intră într-o încăpere mică boltită. Adăpostea o tejghea, în spatele căreia stătea un al doilea fagor.

Primul fagor păși de-a lungul unui coridor, căruia îi atingea ambii pereți cu umerii. Împinse o perdea către o cameră de zi în care într-un colț se afla un divan. Anatomistul se delecta împreună cu soția lui. Se opri să asculte ce avea de spus servitorul non-uman, apoi oftă.

— Naiba să te ia, vin imediat.

Se ridică în picioare și se rezemă de perete ca să-și tragă pantalonii pe sub charfrul, pe care-l aranjă cu încetineală intenționată.

Soția lui aruncă o pernă după el.

— Prostănacule, de ce nu te concentrezi niciodată? Termină ce-ai început. Zi-le neghiobilor ăstora să plece.

El clătină din cap și obrajii durdulii îi tremurară.

— E mecanismul necruțător al lumii, frumoasa mea. Păstrează căldura până mă întorc. Nu hotărăsc eu când vin și când pleacă oamenii...

Porni pe coridor și se opri în pragul magazinului ca pentru a-l cerceta pe străin. Bardol CaraBansity era un bărbat solid, nu atât înalt cât plin de importanță, cu un fel greoi de-a vorbi și o țeastă masivă, nu prea diferită de a unui fagor. Purta un brâu gros din piele peste charfrul și un cuțit la brâu. Deși arăta ca un măcelar obișnuit, CaraBansity avea reputația binemeritată a unui om abil.

Cu pieptul scobit și abdomenul proeminent, ScufBar nu avea un aspect prea impunător, iar CaraBansity lăsă clar să se înțeleagă că nu era impresionat.

— Am un corp de vânzare. Un cadavru uman.

Fără să scoată niciun cuvânt, CaraBansity le făcu semn fagorilor, care aduseră trupul între ei, lăsându-l să cadă pe tejghea. Se lipiseră de el rumeguș și bucăți de gheață.

Anatomistul și deuteroscopistul făcu un pas mai aproape.

— A cam început să se strice. De unde l-ai căpătat, omule?

— Dintr-un râu, domnule. Când pescuiam.

Trupul era atât de umflat de gaze, încât părea să rupă hainele. CaraBansity îl întoarse pe spate și scoase din cămașă un pește mort, pe care îl aruncă la picioarele lui ScufBar.

— Țsta-i un așa-numit scufundac. Pentru aceia dintre noi cărora le pasă de adevăr, nu e câtuși de puțin un pește, ci puiul marin al unui vierme al lui Wutra. Marin. Apă sărată de mare, nu dulce. De ce minți? L-ai omorât pe bietul om? Arăți ca un criminal. Așa ar sugera frenologia.

— Foarte bine, domnule, dacă preferați, l-am găsit în mare. Din moment ce sunt servitor al nefericitei regine, nu vreau ca acest lucru să fie cunoscut de prea multă lume.

CaraBansity îl privi cu atenție.

— O slujești pe MyrdemInggala, regina reginelor, așa e, potlogarule? Merită servitori buni și mult noroc această doamnă.

Arată o fotografie ieftină a chipului reginei care atârna într-un colț al magazinului.

— O slujesc destul de bine. Spune-mi cât o să-mi plătești pentru cadavru.

— Ai făcut tot drumul pentru zece rooni, nu mai mult. În vremurile astea nenorocite, pot găsi corpuri pentru disecție în fiecare zi a săptămânii. Și mai proaspete decât ăsta.

— Mi s-a zis c-o să-mi plătiți cincizeci, domnule. Cincizeci de rooni, domnule.

ScufBar privi cu șiretenie și-și frecă mâinile.

— Cum se face că apari aici cu amicul tău urât mirositor tocmai când regele în persoană și un sol din partea Sfântului C'Sarr sunt pe cale să sosească în Ottassol? Ești o unealtă a regelui?

ScufBar desfăcu mâinile și se retrase puțin în spate.

— Singurele mele legături sunt cu zenelul de-afară. Plătiți-mi numai douăzeci și cinci, domnule, și mă întorc imediat la regină.

— Voi, ticăloșilor, sunteți lacomi. Nu-i de mirare că lumea se duce de râpă.

— Dacă așa stau lucrurile, domnule, o să accept douăzeci. Douăzeci de rooni.

Întorcându-se către unul dintre fagorii care stăteau deoparte, smucindu-și lapții albicioși prin nările ca niște despicături, CaraBansity ordonă:

— Plătește-l și dă-l afară de-aici.

— Cât zză-i plătezzc?

— Zece rooni.

ScufBar lăsa să-i scape o exclamație de supărare.

— Bine. Cincisprezece. Iar tu, amice, transmite-i reginei urările lui Bardol CaraBansity.

Fagorul bâjbâi în veșmântul lui de cânepă și scoase o pungă mică, din care căzură trei monede din aur în palma noduroasă a mâinii sale cu trei degete. ScufBar le înșfăcă și, posomorât, se îndreptă spre ușă.

*

CaraBansity îi ordonă cu asprime unuia dintre ajutoarele sale non-umane să ia cadavrul pe umăr – un ordin îndeplinit fără nicio ezitare vizibilă – și-l urmă pe coridorul

întunecos în care pluteau mirosuri stranii. CaraBansity știa la fel de multe despre stele ca despre intestine, iar casa lui – și ea cu o formă destul de asemănătoare unui intestin – se întindea până departe în loess, cu intrări în camere dedicate tuturor lucrurilor care-l interesau, în câteva domenii.

Intrară într-un atelier. Lumina cădea pieziș prin două ferestruici pătrate tăiate în pereții de pământ, groși ca ai unei fortărețe. Unde călca fagorul, sclipeau puncte de lumină sub tălpile lui late. Arătau ca niște diamante. Erau cioburi de sticlă împrăștiate când deuteroscopistul făcea lentile.

Camera era ticsită de fleacuri de-ale învățaților. Pe un perete erau pictate cele zece case ale zodiacului. Pe un alt perete atârnavă trei corpuri în stadii diferite ale disecției: un pește uriaș, un zenel și un fagor. Zenelul fusese deschis ca o carte, părțile moi fuseseră date la o parte ca să scoată la vedere coastele și șira spinării. Pe un birou de alături erau întinse foi de hârtie pe care anatomistul desenase imagini amănunțite ale animalului mort, cu diferitele părți înfățișate cu cerneală colorată.

Fagorul coborî de pe umăr cadavrul din Gravabagalienien și-l atârână cu capul în jos de o grindă. Două cârlige împunseră carnea între tendonul lui Ahile și calcaneu. Brațele frânte se bălângăniră, palmele umflate se lăsară pe podea ca niște crabii în carapacea lor. La un șuierat al lui CaraBansity, ajutorul ieși. Anatomistul detesta să-i aibă pe ancipitali prin preajmă, dar erau mai ieftini decât servitorii sau chiar decât sclavii umani.

După o examinare critică a cadavrului, CaraBansity scoase cuțitul și tăie hainele de pe omul mort. Nu ținu seama de duhoarea putreziciunii.

Trupul aparținea unui tânăr, doisprezece ani, doisprezece și jumătate, poate doisprezece și nouă zecimi, nu mai

mult. Hainele aveau o textură aspră și străină, iar părul era tuns într-un stil folosit de obicei de către marinari.

— Tu, frumosule, probabil că nu ești din Borlien, îi vorbi CaraBansity cadavrului. Hainele tale sunt după moda din Hespagorat, probabil din Dimariam.

Abdomenul era atât de umflat, încât se revărsase și ascunsese un brâu din piele. CaraBansity îl scoase la iveală. Când carnea se dădu deoparte, apăru la vedere o rană. Anatomistul își puse o mănușă și înfipse pumnul în rană. Degetele întâlneau un obstacol. După câteva smucituri, extrase un corn cenușiu, curbat, de ancipital, care străpunsese splina și pătrunsese adânc în corp. Privi cu interes obiectul. Cele două margini ascuțite făceau din el o armă folositoare. Avusese cândva un mâner, care lipsea, pierdut probabil în mare.

Privi corpul cu o curiozitate reînnoită. Un mister îl încânta întotdeauna.

Lăsând cornul din mână, examinează brâul. Era lucrat cu deosebită măiestrie, dar în genul lucrurilor obișnuite vândute oriunde – la Osoilima, de exemplu, unde pelerinii se înghesuiau să cumpere asemenea mărfuri. În interior se afla un buzunar cu clapă, pe care-l deschise. Din buzunar scoase un obiect de neînțeles.

Încruntat, luă obiectul în palma murdară și se duse cu el la lumină. Nici măcar nu recunoștea metalul din care era făcut în cea mai mare parte. Un fior de teamă superstițioasă îi străbătu mintea pragmatică.

În timp ce-l spăla la pompă, înlăturând urmele de nisip și de sânge, soția lui, Bindla, intră în atelier.

— Bardol? Ce faci acum? Credeam că te întorci în pat. Știi ce păstram cald pentru tine?

— Îmi place la nebunie, dar am altceva de făcut.

Îi aruncă unul dintre zâmbetele lui solemne. Femeia era de vârstă mijlocie – douăzeci și opt de ani și o zecime, cu

aproape doi ani mai puțin decât el – și părul ei bogat, roșcat, începuse să-și piardă din culoare; el admira însă felul în care era conștientă încă de farmecele ei coapte. În acest moment, exagera revolta față de mirosurile din încăpere.

– Nici măcar nu scrii la tratatul tău despre religie, scuza ta obișnuită.

El mârâi:

– Prefer duhorile mele.

– Perversule! Religia e eternă, duhorile nu sunt.

– Dimpotrivă, frumoasa mea fără pereche, religiile se schimbă tot timpul. Duhorile sunt cele care rămân neschimbate pe veci.

– Ești încântat de asta?

Bărbatul era ocupat să șteargă uimitorul obiect cu o cârpă și nu răspunse.

– Ia uită-te!

Se apropie și se sprijini cu mâna de umărul lui.

– Pe bolovan! exclamă el copleșit.

I-l întinse femeii, iar ei i se tăie răsuflarea.

O fâșie de metal întreșută cu iscusință, foarte asemănătoare cu o brățară, susținea un cadran transparent pe care luceau trei șiruri de numere.

Citiră numerele cu voce tare, în timp ce el le arăta cu degetul bont:

06:16:55

12:37:76

19:20:14

Numerele șerpuiau și se schimbau în timp ce priveau. Soții CaraBansity se uitară unul la altul cu o uluire mută. Priviră din nou.

– N-am mai văzut niciodată un asemenea talisman, rosti Bindla uluită.

Se simțiră obligați să se uite din nou, fascinați. Cifrele erau negre pe fundal galben. Bărbatul le citi cu voce tare:

06:20:25

13:00:00

19:23:44

Când CaraBansity duse mecanismul la ureche ca să vadă dacă scotea vreun sunet, ceasul cu pendul de pe perete începu să sune ora treisprezece. Ceasul era unul complicat, construit chiar de CaraBansity în tinerețe. Înfățișa, sub forma unei picturi, orele răsăritului și apusului celor doi sori, Batalix și Freyr, dar și diviziunile anului, cele o sută de secunde dintr-un minut, cele patruzeci de minute dintr-o oră, cele douăzeci și cinci de ore dintr-o zi, cele opt zile dintr-o săptămână, cele șase săptămâni dintr-o zecime și cele zece zecimi dintr-un an de patru sute optzeci de zile. Exista și un indicator care arăta cei 1 825 de Ani Mici dintr-un An Mare; acel ac arăta acum 381, data prezentă, după calendarul Borlien-Oldorando.

Bindla duse mecanismul la ureche și nu auzi nimic.

— E un soi de ceas?

— Trebuie să fie. Cifrele din mijloc arată ora treisprezece, ora Borlienului...

Femeia știa întotdeauna când el era în încurcătură. Își mușca încheieturile degetelor ca un copil.

Pe marginea brățării se afla un șir de butoane. Apăsă unul.

În cele trei deschizături apăru un set diferit de numere.

6877

828

3269

(1177)

— Cel din mijloc e anul, după cine știe care calendar străvechi. Cum merge ăsta?

Apăsă butonul și apăru șirul dinainte. Lăsă brățara pe masă și se uită la ea, dar Bindla o luă și și-o puse la mână. Brățara se ajustă singură, potrivindu-se exact pe încheietura ei durdulie. Femeia scoase un țipăt.

CaraBansity traversă camera către un raft cu cărți de referință jerpelite. Trecu peste un străvechi exemplar in-folio din *Testamentul lui RayniLayan* și scoase *Tabelele calendaristice ale clarvăzătorului și deuteroscopistului*, legată în piele de vițel. După ce răsfoi câteva pagini, se opri la una și-și plimbă degetul în josul unei coloane.

Deși conform calendarului Borlien-Oldorando anul era 381, numerotarea nu era acceptată de toată lumea. Alte națiuni foloseau alte socoteli, care erau înșirate în tabele; pe listă erau 828. O găsi sub arhaicul „Calendar al lui Denniss”, la care se renunțase de mult, asociat acum cu vrăjitoria și ocultismul. Denniss era numele unui rege legendar, despre care se presupunea că domnise peste întregul Campanlat.

— Ecranul din mijloc al brățării se referă la timpul local...

CaraBansity își mușcă din nou degetele.

— A supraviețuit scufundării în apă. Unde există acum meșteri care să poată face o asemenea bijuterie? Trebuie să fi ajuns cumva până la noi din vremea lui Denniss...

Apucă încheietura mâinii soției sale și urmăriră amândoi numerele care se schimbau întruna. Găsiseră un ceas foarte sofisticat, probabil de o valoare incomensurabilă, cu siguranță ascunzând un mister fără egal.

Oriunde s-ar fi aflat meșterii care făcuseră brățara, trebuie să fi fost la adăpost de starea disperată în care regele JandolAnganol adusese Borlienul. Lucrurile mai mergeau cât de cât în Ottassol pentru că era port și făcea comerț cu alte țări. Oriunde în altă parte, condițiile erau mai proaste, cu secetă, foamete și nelegiuiri. Un om de stat mai bun decât regele, sfătuit de o scritină (un parlament) mai puțin coruptă, ar fi făcut pace cu dușmanii Borlienului și ar fi avut grijă de bunăstarea populației.

Și totuși nu era cu puțință să-l urăști pe JandolAnganol – deși CaraBansity încerca acest lucru cu regularitate –,

pentru că era gata să-și sacrifice frumoasa soție, regina reginelor, ca să se însoare cu un copil prostuț, pe jumătate madiș. De ce-ar trebui Vulturul să facă așa ceva, dacă nu pentru a consolida alianța dintre Borlien și vechiul său dușman, Oldorando, de dragul țării? JandolAnganol era un om primejdios, toți erau de acord, dar la fel de mult la mâna împrejurărilor precum cel din urmă țăran.

Clima care se înrăutățea din ce în ce mai mult era în mare parte de vină. Nebunia arșiței, tot mai mare cu fiecare generație, până când arborii luau foc...

— Mai lasă visurile, exclamă Bindla. Vino și ia-ți drăcia asta ridicolă de pe mâna mea.